

ALBATROSUN DENİZE ŞARKISI

İştahım öldürecekse de beni
Bu, bir tamahkâr çuhası kadar ucuz olmamalı
Gövdemi patlatan, göğü benden alan şey için
Mahcubiyet duymamalıyım Tanrı'ya
Buzlarla çalkalandığında deniz; sert, hayâsız rüzgârlar peşime
takıldığında
Kanatlarım uçmaktan kanadığında bile en fazla
Bir karıncanın titrediği kadar titremeliyim
Yağmura, kırpışan üç beş damlaya aldanmadan
Boğazımdaki kurulukla hep, o serin ve gümrah suları
beklemeliyim

Uçmak, acıtıcı bir seyri göze almak değil midir?
Birazdan buharlaşacak öyküsüne koşan yelkenliye
Dev, kambur balıklara, çatırdayan dağlara
Ve sonrasında ürken, yorgun, vahşi at sürülerine
Gölgenle ettiğin kötülük değil midir?

Bazen açlığım, ettiğim yemini zorlar
Ağaçlara su yürür, fırtına diner, biraz olsun gevşer vücudum
Bahara somurtmam, kalbime doğru saçaklanan insanlara
Ve sırtımda taşıdığım maviye darılmam
Kurumuş kemikler, dağılmış tüyler görürüm sonra
Kirlenerek kırılmış sular, zift kokan sessiz kuğular
Köhne mezarlar, sarsak periler görürüm
Ve daha da görmek için alçalırım
Fakat bunu bir Nasıralı öğüdüyle yaparım
“Ruhunu alçakta tutma!” derim kendime

Uçmak, gamlı bir düşe sevdalanmak değil midir?
Gönül tokluğuyla akşama varamayan mezbele yarenlerine
Paslı gemilere yaslanmış meczuplara
Eskimiş şarkılara, sırrı bozulmuş aynalara
Bilgeliğinle ettiğin tuhafılık değil midir?